

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ἕκτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκᾶς Ράλλης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 70

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 3478 πρόσκλησιν τοῦ Γεν. Φροντιστηρίου πρὸς τὸ Δικαστήριον, συνοδεύουσαν τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὸν ἐλληνικὸν μαρτῆγον ἢ «Ἐὐ-α γ γ ε λ ί σ τ ρ ι α» τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Σκάρου,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Γεν. Φροντιστήριον ἀναφορὰν τοῦ πλοιάρχου Νικολάου Δίμπη τῆς 4 Μαρτίου 1829, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι, ἐπισκεφθεὶς εἰς Κούμην τὸν εἰρημένον μαρτῆγον, παρετήρησεν ὅτι τὰ ἔγγραφα του ἦσαν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον καὶ εἶχε μέρος φορτίου σιτάρι καὶ κουκιὰ κρυμμένα μέσα εἰς κρασοβάρελα, ἐνῶ τὸ διαβατήριόν του γράφει χωρὶς φορτίον. Ἔτι δὲ ὅτι ὁ πλοίαρχος τοῦ μαρτήγου, ἰδὼν τὸν ἀποκλειστὴν ὑπάγοντα εἰς ἐπίσκεψίν του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε μὲ τοὺς Δημογέροντας τῆς Κούμης, οἱ ὅποιοι ἐπρόβαλαν εἰς τὸν κατασχετὴν δύο χιλιάδες γρόσια διὰ ν' ἀφήσῃ τὸν μαρτῆγον ἐλεύθερον,

Θεωρήσασα τὴν ὑγειονομικὴν πιστοποίησιν καὶ τὸ ναυτολόγιον τοῦ αὐτοῦ μαρτήγου τῆς 13 Φεβρουαρίου 1829, δι' ὧν φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον χωρὶς φορτίον,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁμολογίας τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ναυτῶν τοῦ εἰρημένου μαρτήγου τῆς 7 Μαρτίου 1829, ἡμέραν καθ' ἣν διευθύνθησαν τὰ ἔγγραφα πρὸς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Φροντιστηρίου,

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ὑγειονομείου ὑπ' ἀριθ. 101,

Θεωρήσασα τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ὑγειονομείου πρὸς τὸ Δικαστήριον ὑπ' ἀριθ. 104,

Θεωρήσασα τὴν ἀπολογίαν τοῦ αὐτοῦ πλοιάρχου Ν. Σκάρου τῆς 14 Μαρτίου 1829,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι κατὰ τὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα του ἀνεχώρησεν ἀπὸ Σύραν διὰ Σκόπελον καὶ χωρὶς κανὲν φορτίον παρεκτράπη τοῦ διάπλου του καὶ ἀντὶ εἰς Σκόπελον ὑπῆγεν εἰς Κούμην, ὅπου κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἀπεβίβασε βαρέλια ἄδεια.

2ον) Ὅτι κατασχεθέντος τοῦ μαρτήγου μετὰ τὴν εἰς Κούμην ἀποβίβασιν τῶν

βαρελίων, εὑρέθη εἰς αὐτὸν μέρος φορτίου ἀπὸ σιτάρι καὶ κονιά, μηδὲν ἀναφερόμενα εἰς τὰ ἔγγραφα του.

3ον) Ὅτι, μὴ σημειώνων ὁ πλοίαρχος Σκάρως εἰς τὰ ἔγγραφα του ἐν Σύρα τὸ φορτίον του, ἀλλ' ἀποκρύπτων αὐτὸ μέσα εἰς βαρέλια, ὅχι μόνον ἐξηγεῖ οὕτω τὸν σκοπὸν του νὰ παραβιάσῃ τὸν ἀποκλεισμόν, ἀλλ' ἔτι ἀποκαθίσταται παραβάτης τῶν δασμοτελωνειακῶν διατάξεων καὶ ἐπομένως λαθρέμπορος.

4ον) Ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ ὁ πλοίαρχος Σκάρως λέγων εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του, ὅτι ἀπὸ ἄγνοιαν καὶ ἀμάθειαν δὲν ἐδήλωσε τὸ φορτίον του εἰς τὰ ἔγγραφα του, διότι ἄγνοια τοῦ νόμου δὲν ἀθωώνει.

5ον) Ὅτι, θέλων ὁ πλοίαρχος Σκάρου νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρεκτροπὴν τοῦ διάπλου του, καταφεύγει συμφώνως μὲ τοὺς ναύτας του εἰς τὴν κοινὴν πρόφασιν τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγει ὅτι ἐβιάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Κούμην· πλὴν τοιαύτη πρόφασις εἶναι ἀπίστευτος:

Πρῶτον, διότι αὐτὸς λέγει εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ἀπλῶς: «μ ἄ ς ἔ π ι α σ ε φ ο υ ρ τ ο ὕ ν α καὶ ὕ π ῆ γ α μ ε ν εἰς τὴν Κ ο ὕ μ η ν», χωρὶς νὰ εἴπῃ ὅτι τοὺς ἐξεσχίσθη ἡ μαΐστρα καὶ ἐκαλάρησαν καὶ νερά, ὥς ὁ ναύτης του Ἰ. Διαμαντῆς λέγει καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶπον οὐδ' οἱ ἄλλοι τρεῖς ναῦται.

Δεύτερον, διότι ἐνῶ ὁ πλοίαρχος λέγει εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσίν του ὅτι ἐφυσούσε σφοδρὸς βορέας ὅταν ἐπόδισαν καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸν Ἰ. Διαμαντῆ ναύτην εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του, ὁ ναύτης Γεώργιος Ἰωάννου λέγει ὅτι ἐφυσούσεν ὄστρια γαρμπῆ ὅταν ὑπῆγαιναν εἰς τὴν Κούμην, ἄνεμος ὁ ὁποῖος φέρει πρυνησίως ἀπὸ Σύραν εἰς Σκόπελον· ὅθεν δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ποδίσωσι.

Τρίτον, διότι ὁ Ἰ. Διαμαντῆς λέγει εἰς τὴν ἐξομολόγησίν του ὅτι ὑπῆγαν εἰς Κούμην μίαν ὥραν πρὶν φέξῃ, ὁ δὲ Ἀλεξανδρῆς Ἰωάννου λέγει: «ἐ π ῆ γ α μ ε ν τὴν Δ ε υ τ έ ρ α ν τὸ β ρ ά δ υ εἰς τὴν Κ ο ὕ μ η ν».

Τέταρτον, διότι, ἐνῶ ὁ πλοίαρχος Σκάρως καὶ ὁ ναύτης Γεώργιος Ἰωάννου λέγουν ὅτι ἐπόδισαν εἰς Σύραν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὁ Ἰ. Διαμαντῆς καὶ Ἀλεξ. Ἰωάννου λέγουν ὅτι ἐπόδισαν μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Πέμπτον, διότι εἶναι ἀσύμφωνοι κατὰ τὰς ἐξομολογήσεις των ὡς πρὸς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς διήρκησε τὸ ταξίδιον των ἀπὸ Σύραν εἰς Κούμην, καθότι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει πέντε, ὁ δὲ ναύτης Ἰ. Διαμαντῆς δύο, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος Φελόνης ἕξ ἢ ἑπτὰ.

Ἑκτον, διότι ἐνῶ ὁ μὲν πλοίαρχος καὶ ὁ ναύτης Κωνσταντῖνος Φελόνης λέγουν ὅτι ἔβγαλαν βαρέλια ἔξω εἰς τὴν Κούμην (διαφωνοῦντες ὅμως ἀναμεταξύ των, καθότι ὁ μὲν πλοίαρχος λέγει ὅτι τὰ ἔβγαλαν καθότι εἰς τὸ προτερινὸν ταξίδι τους τὰ εἶχαν δώσει μὲ ἐνοίκιον, ὁ δὲ Φελόνης καθότι τὰ εἶχαν ἐμπόδιον ἐπάνω εἰς τὴν κουβέρταν), ὁ Ἰ. Διαμαντῆς καὶ ὁ Γεώργιος Ἰωάννου ἀρνοῦνται ὅτι ἔβγαλαν τίποτε εἰς Κούμην.

Ὅθεν ἐκ τούτων ὅλων τῶν ἀντιφάσεων καὶ ἀσυμφωνιῶν συνάγεται ὅτι δὲν ὑπῆγαν εἰς Κούμην βιασμένοι ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον (κατὰ τὸ ὁποῖον συμφωνοῦν ὅλοι εἰς τὰς ἐξομολογήσεις των, στοχαζόμενοι ὅτι αὕτη εἶναι πρόφασις ἱκανὴ νὰ τοὺς ἀθωώσῃ), ἀλλὰ μὲ σκοπὸν ν' ἀποβιβάσωσι τὰ βαρέλια καὶ νὰ πωλήσωσι τὸ φορτίον των.

Παρατηρεῖ περιπλέον ἡ Ἐπιτροπὴ:

6ον) Ὅτι ἡ τὴν ὁποῖαν κάμνει ζήτησις ὁ πλοίαρχος Σκάρος μὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν του νὰ τὸν δοθῇ ἄδεια νὰ φέρῃ ἀπὸ Σύραν καὶ Κούμην μαρτυρικὰ περὶ τοῦ ὅτι ἠγόρασεν εἰς Σύραν τὸ φορτίον του καὶ ὅτι δὲν ἔβγαλεν ἀπ' αὐτὸ εἰς Κούμην, ἡ τοιαύτη ζήτησις εἶναι ἀπαράδεκτος· διότι οὔτε τοῦ ἐν Σύρα πωλητοῦ ἡ ἀπόδειξις τὸν ὠφελεῖ, ὥς πρὸς τὴν παράβασιν τῆς τελωνειακῆς διατάξεως καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, οὔτε τὸ μαρτυρικὸν τῆς Δημογεροντίας τῆς Κούμης· διότι, ἐκτὸς ὅτι συμφέρει εἰς τὴν Δημογεροντίαν αὐτὴν νὰ εἰσάγεται σῖτος εἰς τὴν Κούμην, δὲν ἐμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ μαρτυρία της δεκτὴ καὶ καθότι γίνεται ἐκτὸς τοῦ Δικαστηρίου καὶ καθότι κατοικοῦν εἰς τόπον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

7ον) Ὅτι δὲν ἀληθεύουν ὅσα λέγει εἰς τὴν ἀνακεφαλαίωσιν του, περὶ τοῦ ὅτι ὁ ὁδηγὸς τοῦ μαρτήγου ἔδωκεν εἰς τὸ Ὑγειονομεῖον διαφορετικὴν ὁμολογίαν μὲ τὸν κατασχετὴν, καθότι τοιαύτη ὁμολογία οὐδ' ὑπῆρξε ποτὲ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 164 ἔγγραφον τοῦ Ὑγειονομείου κ' ἐπομένως ὁ κατασχεθεὶς παραπονεῖται ἀδίκως κατὰ τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι τάχα δὲν τὴν ἐκοινοποίησεν εἰς αὐτόν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δι' ὅλων τούτων ἀπεδείχθη προφανῶς τοῦ ἀποκλεισμοῦ παραβάτης, ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

1ον) Ὁ ἐλληνικὸς μαρτήγος τοῦ πλοίαρχου Νικολάου Σκάρου, παραβάντος τὸν ἀποκλεισμόν, δημεύεται μ' ὅλην τὴν ἀποσκευὴν καὶ τὸ φορτίον αὐτοῦ.

2ον) Ἀφίνεται ὅπου ἀνήκει νὰ ληφθοῦν τ' ἀνήκοντα μέτρα διὰ τὸ ὅποιον ἔπραξαν ἔγκλημα διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὄντες ὁμογενεῖς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἐνάτου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Ἀθανασίου
Λουκάς Ράλλης
Ἀλέξανδρος Φωκᾶς

Ὁ Γραμματεὺς
Ν.Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 71

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 88 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέως συνοδεύουσαν πρὸς τὸ Δικαστήριον τ' ἀφορῶντα ἔγγραφα τὴν κατάσχεσιν τῆς γολέτας ἡ «Παναγία Καλλιγία», διοικουμένης παρὰ τοῦ Γ. Βαλσάμου, Κεφαλληνναίου,

Θεωρήσασα ἀπόσπασμα ἀναφορᾶς τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀποκλειστοῦ Γεωργίου Καραμάνου πρὸς τὴν Ναυτικὴν Ὑπηρεσίαν, δι' οὗ ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰς 3 Μαρτίου